

„Kristin Hannah következő kihagyhatatlan bestsellere.
Ne feledkezz meg a zsebkendőkről!”
– Ron Charles, *washingtonpost.com*

A NÉGY SZÉL

A legnehezebb időkben
a legtöbbet megélni.

*fine
selection*

K R I S T I N H A N N A H

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

KRISTIN HANNAH

A NÉGY
SZÉL

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Apa, ez a tiéd.

ELŐSZÓ

A remény egy érme, amit magamnál hordok. Egy amerikai egycentes, amit régen kaptam egy férfitől, akit megszerettem. Voltak idők az utunk során, amikor úgy éreztem, az egycentes és az általa képviselt remény az egyetlen dolog, ami megtartott minket.

Nyugatra jöttem egy jobb életet keresve, de az amerikai álmomat visszajára fordította a nélkülözés és a szegénység. És a kapzsiság. Ezek az idők az elvesztett dolgok évei voltak: elvesztett munkahelyek, otthonok, élelem.

A föld, amit szerettünk, ellenünk fordult és mindannyiunkat tönkretett, még azokat a férfiakat is, akik korábban mindig az időjárásról beszélgettek, és gratuláltak egymásnak a szezon bő búzaterméséhez. „Egy férfinak itt meg kell harcolnia a megélhetésért” – mondogatták egymásnak.

Egy férfinak.

Mindig minden a férfiakról szólt. Mintha azt hinnék, semmit sem jelent főzni, takarítani, gyereket szülni és kertet gondozni. Pedig mi, a Nagy-síkság asszonyai is napkeltétől napnyugtáig dolgoztunk, addig gürcöltünk a búzamezőkön, amíg olyan szárazak és kiégettek nem lettünk, mint a föld, amit szerettünk. Ha néha becsukom a szemem, esküszöm, még mindig érzem a por ízét...

1921

„Felszántottuk a prérít, és fogalmunk sem volt, mit teszünk
ezzel, hiszen nem tudtuk, mit teszünk éppen tönkre.”¹

– *Wendell Berry*

¹ Wendell Berry (1934. augusztus 5.): amerikai költő, regényíró, környezetvédelmi aktivista és gazdálkodó.

1. FEJEZET

Elsa Wolcott éveket töltött kényszerű magányban. Ezalatt kitalált kalandokról olvasott, más életeket képzelt el, magányos hálósobájában a barátivá vált regények vették körül. Néha álmodni mert egy saját kalandról, de nem túl gyakran. Családja többször elmondta neki, hogy a gyermekkorában átélt betegség változtatta meg az életét, és tette azt törékennyé, magányossá. Jobb napokon ezt el is hitte.

Roszbabb napokon, amilyen ez a nap is volt, tisztán látta, hogy mindig is kívülálló volt a saját családjában. Mindannyian hamar megérezték benne a hiányt, látták, hogy nem illik közéjük.

Állandó nemtetszésük valóságos fájdalmat okozott neki. Olyan érzés volt, mint amikor elveszítünk valami megnevezhetetlen, ismeretlen dolgot. Elsa mindezt úgy élte túl, hogy csendben maradt, nem követelte és nem kereste a figyelmet, elfogadta, hogy szeretik, de nem kedvelik. A fájdalom annyira megszokottá vált, hogy ritkán vette észre. Tudta, hogy ennek semmi köze a betegséghez, amihez az ő folyamatos elutasítását kötni szokták.

Most azonban, ahogy a szalonban ült kedvenc székében, egyszer csak becsukta az ölében a könyvet, és elgondolkozott ezen. *Az ártatlanság kora* felébresztett benne valamit, fájdalmas erővel emlékeztette az idő múlására.

Holnap lesz a születésnapja.

A huszonötödik.

A többség szerint ez fiatalnak számít. Ebben a korban a férfiak vödörszámra isszák a gint, vakmerően vezetnek, ragtime zenét hallgatnak, fejpántot és rojtos ruhát viselő nőkkel táncolnak.

A nők esetében más volt a helyzet.

A remény halványodni kezdett egy nő számára, amikor húszéves lett. Mire elérte a huszonkettőt, elkezdődtek a suttogások a városban és a templomban. A hosszú, szomorú pillantások. Huszonöt éves korára a kocka el volt vetve. Ha egy nő addig nem ment férjhez, vénkisasszony lett. *Petreszelymet árul*, mondták róla. Csóválták a fejüket, és sajnálkoztak az elvesztegetett lehetőségeken. Azon tűnődtek, *miért* történhetett ez, mitől válhatott egy jó családból való, tökéletesen hétköznapi nő vénkisasszonnyá. Ám Elsa esetében mindenki tudta a választ. Bizonyára süketnek gondolták, ahogy beszéltek róla. *Szegényke! Sovány, mint a kapanyél. Közel sem olyan csinos, mint a húgai.*

A csinosság, Elsa tudta, hogy ez a gond. Nem volt vonzó nő. A legjobb napján, a legjobb ruhájában, egy idegen talán azt mondhatta rá, hogy helyes, de ennél nem több. Valahogy minden *túlzás* volt rajta – túl magas volt, túl vékony, és túlságosan bizonytalan önmagában.

Elsa mindkét húga esküvőjén részt vett, de egyikük sem kérte, hogy álljon melléjük az oltárnál, és ő ezt megértette. Elsa a maga közel hatlábnyi magasságával a vőlegényeknél is magasabb volt. Tönkretette volna a fényképeket, és az összkép volt a Wolcott család számára a legfontosabb. A szülei ezt mindennél többre értékelték.

Nem kellett géniusznak lenni ahhoz, hogy rátekintségünk Elsa életútjára, és lássuk a jövőt. Itt fog maradni a szülei házában a Rock Roadon, és Maria, a szobalány fog gondoskodni róla, aki örök idők óta vezette már náluk a háztartást. Egy napon, amikor majd Maria nyugdíjba vonul, Elsa magára marad, hogy gondoskodjon a szüleiről, és amikor ők is meghalnak, Elsa öreg lesz, és magányos.

És mit tud majd felmutatni a saját életében? Hogyan lesz megjelölve az ő ideje ezen a földön? Ki emlékezne majd rá, és miért?

Lehunyta a szemét, és engedett belibbenni egy ismerős, régóta dédelgett álmot. Elképzelte magát, ahogy valahol máshol él. A saját otthonában. Gyerekek nevetését hallotta. Az ő gyermekeiét.

Valódi élet, nem pusztá létezés – ez volt az álma. Olyan világ, amelyben az életét és a döntéseit nem a tizennégy éves korában elkapott reumás láz határozza meg. Olyan élet, amelyben eddig fel nem lelt erősségeket fedezhet fel magában, és más dolgok alapján ítélik meg, nem a külsejének a hiányosságait nézik.

Kinyílt a bejárati ajtó, és a családja rontott be a házba. Szokás szerint fecsegő, nevetgélő kupacban érkeztek. Élén haladt az italtól vörös arcú, köpcös apja, mellette Elsa két gyönyörű húga, Charlotte és Suzanna, akik hattyúzárnyakként legyeztek az apjuk két oldalán. Elegáns anyja a hátsó rész fényét emelte, jóképű vejeivel beszélgetett.

Az apja megállt.

– Elsa – mondta. – Miért vagy még mindig fent?

– Beszélni akartam veled.

– Ebben az órában? – kérdezte az anyja. – Kipirultnak látszol. Lázás vagy?

– Évek óta nem voltam lázas, mama. Ezt te is tudod. – Elsa felállt, összekulcsolta a kezét, és a családra meredt.

Most, gondolta. Meg kell tennie. Nem veszítheti el újra a bátorságát.

– Papa. – Először túl halkán mondta ahhoz, hogy hallják, ezért újra megpróbálta, valóban felemelve a hangját. – Papa.

Az apja abbahagyta a beszélgetést, és ránézett. Mint mindig, most is valamelyest ingerültnak tűnt, hogy szembesíteni akarják valamivel, különösen, hogy a legidősebb lánya teszi ezt.

– Holnap huszonöt éves leszek – folytatta Elsa.

Az anyja ingerültnak tűnt az emlékeztetőtől.

– Ezt tudjuk, Elsa.

– Igen, természetesen. Csak azt akarom mondani, hogy döntésre jutottam.

Ez lecsendesítette a családot.

– Szóval... Van Chicagóban egy főiskola, ahol irodalmat tanítanak, és nőket is fogadnak. Ott felvehetnék órákat.

– Elsinore – mondta az apja. – Mi szükség van arra, hogy tanulj? Túl beteg voltál ahhoz, hogy egyáltalán befejezd az iskolát. Ez nevetséges ötlet.

Nehéz volt ott állni, és látni, ahogy a saját kudarcai mások szemében tükröződnek. *Harcolj magadért! Légy bátor!*

– De papa, felnőtt nő vagyok. Tizennégy éves korom óta nem voltam beteg. Azt hiszem, az orvos... elsiette a diagnózist. Most már jól vagyok, igazán. Lehetne belőlem tanár vagy író.

– Író? – kérdezte Papa. – Van valami rejtett tehetséged, amiről mi itt nem tudtunk?

Az apja tekintete letaglózta.

– Lehetséges – válaszolta félénken.

Papa Elsa anyjához fordult:

– Mrs. Wolcott, adjon neki valamit, amitől lecsillapodik.

– Aligha vagyok hisztérikus, papa.

Elsa tudta, hogy vége. Ezt a csatát nem tudja megnyerni. Csendben kell maradnia, és el kell tűnnie szem elől, ahelyett, hogy kijutna a valódi világba.

– Jól vagyok. Felmegyek az emeletre.

Elfordult a családjától, akik közül senki sem nézett rá most, hogy elmúlt a nagy pillanat. Valahogy eltűnt a szobából, ahogyan mindig mindenhol felszívódott.

Azt kívánta, bárcsak soha ne olvasta volna *Az ártatlanság korát*. Mi jó származott ebből a ki nem mondott vágyakozásból? Soha nem lesz szerelmes, soha nem lesz saját gyermeke.

Ahogy felment a lépcsőn, zenét hallott letről. Az új Victrola lemezját-szót hallgatták.

Egy pillanatra megállt.

Menj le, csatlakozz hozzájuk!

Aztán hirtelen becsukta a hálószoba ajtaját, és véget vetett a letről jövő hangoknak.

A mosdóállvány fölötti tükörben meglátta a saját tükörképét. Sápadt arca úgy nézett ki, mintha a vonásait barátságatlan kezek nyújtották volna élesre egészen az álla vonaláig. Hosszú, platinaszőke haja repkedően vékony volt, és nem volt benne egyetlen hullámos fürt sem. Az anyja nem engedte, hogy a kor divatja szerint vágja, mondván, hogy röviden még rosszabbul nézne ki a haja. Elsának mindene színtelen, fakó volt, kivéve a kék szeme.

Meggyújtotta az éjjeli lámpáját, és levette az éjjeliszekrényéről az egyik legféltettebb regényét.

Egy örömlány emlékiratai.

Bemászott az ágyba, és elmerült a botrányos történetben. Ijesztő, bűnös szükségét érezte, hogy magához nyúljon, és majdnem átadta magát a vágy-nak. A szavakkal járó fájdalom szinte elviselhetetlen volt, a sóvárgás fizikai fájdalma.

Becsukta a könyvet, és most még kitaszítottabbnak érezte magát, mint amikor elkezdte olvasni. Nyugtalan volt. Kielégítetlen.

Ha nem tesz valamit hamarosan, valami drasztikusat, a jövője nem fog különbözni a jelenétől. Egész életében ebben a házban marad, olyan emberek gondoskodnak majd róla, akik láthatólag nem törődnek vele, és éjjel-nappal egy évtizeddel ezelőtti betegsége alapján határozzák meg őt, és a vonzerejének hiánya alapján, amin nem lehet változtatni. Így soha nem fogja megismerni egy férfi érintésének az izgalmát, vagy az ágy megosztásának a vigaszát. Soha nem foghatja majd karjában a saját gyermekét. Soha nem lesz így saját otthona.

Azon az éjszakán Elsát vágyakozás gyötörte.

Tennie kell valamit, hogy megváltoztassa az életét. De mi legyen az?

Nem minden nő volt körülötte szép, vagy akár csinos. Mások is elszenvedtek gyermekkori lázas betegségeket, mégis továbbléptek, hogy teljes életet éljenek. A szívét ért károsodás mindössze orvosi sejtés volt, amennyire ő meg tudta ítélni. Egyetlenegyszer sem állt le egy pillanatra sem, és valódi riadalomra sem adott okot. El kellett hinnie, hogy szívgyengesége van, még akkor is, ha ez soha nem derült ki. Honnan tudhatná bárki is biztosan? Soha nem engedték meg neki, hogy fusson, játsszon vagy táncoljon. Tizennégy évesen arra kényszerítették, hogy hagyja abba az iskolát, így soha nem is lehetett udvarlója. Élete nagy részét a saját szobájában töltötte, kitalált kalandokat olvasott, történeteket képzelt el, és egyedül fejezte be a tanulmányait.

Kellett, hogy legyenek lehetőségek a kinti világban is, de ugyan hol találhatta meg ezeket?

A könyvtárban. A könyvek minden kérdésre tartogattak választ.

Odament a mosdóhoz, derékig érő szőke haját oldalra fésülte és befonta, majd egyszerű, indigókék kreppruhába öltözött, selyemharisnyát és fekete magas sarkút vet fel. Cloche kalap, vékony kis bőrkesztyű és egy kézitáska egészítette ki a ruházatát.

Lement a lépcsőn, hálás volt, hogy az anyja még mindig alszik. Mama nem szerette, ha Elsa megerőlteti magát, kivéve a vasárnapi istentiszteleteket, ahol mindig arra kérte a gyülekezetet, hogy imádkozzanak a lánya egészségéért. Elsa megivott egy csésze kávé, és elindult a május közepi reggeli napsütésbe.

A Texas Panhandle-i régió városa, Dalhart elterült előtte. Ragyogó napra ébredt a város. A falécekből készült pallósétányok mentén sorra nyíltak ki az ajtók, a ZÁRVA táblákat megfordították. A városon túl, a roppant kék ég alatt végtelenül elnyúlva húzódott a Nagy-síkság, a mezőgazdasági jólét tengere.

Dalhart volt a megyeszékhely, és most a virágzó gazdaság idejét élték. Amióta a Kansasból Új-Mexikóba tartó vasúti vonal keresztülment a városon, Dalhart kibővült. Új víztorony uralta a látképet. Az első világháború alatt ez a sokhektárnyi föld búza- és kukorica-aranybányává vált. *A búza megnyeri a háborút*, szólta a mondás, ami még mindig büszkeséggel töltötte el a gazdákat. Megtették a maguk részét.

A traktor találománya időben érkezett, hogy megkönnyítse az életet, és a jó termésű évek, az eső és a magas gabonaárak lehetővé tették a gazdák számára, hogy még több földet szántsanak fel, és több búzát termeljenek. Az 1905-ös aszály, amiről az öregek rég beszéltek, szinte teljesen feledésbe merült. Az eső évek óta egyenletesen esett, és a városban mindenkit gazdaggá tett. Senkit sem jobban, mint az apját, aki készpénzt és kötelezvényeket is elfogadott az általa kínált mezőgazdasági eszközökért.

A gazdák aznap reggel összegyűltek a vendéglő előtt, hogy a terményárakról beszélgessenek, az asszonyok pedig iskolába terelték gyermekeiket. Néhány évvel korábban még lovaskocsik voltak az utcákon, most füstöt eregető autók dübörögtek dudálva az aranyszínű, ragyogó jövőbe. Dalhart a jótékonyági dobozos vacsorák, a körtáncok és a vasárnap reggeli istentiszteletek városa volt, gyorsan vált nagyváros belőle. A kemény munka és a hasonló gondolkodású emberek jellemezték, akik jó életet teremtenek maguknak a termőföldből.

Elsa fellépett a Main Street mellett futó pallósétányra. A lába alatt lévő deszkák minden lépésnél engedtek egy kicsit, ettől úgy érezte, mintha fel-le billenne. Virágládák lógtak a boltok ereszből, színek kavalkádja látszott mindenhol. Elhaladt a Savings and Loan és az új Ford Márkakereskedés mellett. Mindig elcsodálkozott azon, hogy valaki csak úgy bemehet egy boltba, kiválaszt egy autót, és hazavezetheti még aznap.

Mellette a kiskereskedés éppen kinyitott, és a tulajdonos, Mr. Hurst lépett ki, kezében seprűvel. Feltűrt ingujjat viselt, így láthatóvá vált vasok alkarja. Piroszposzthoz hasonló, zömök és kerek orra

uralta. A város egyik leggazdagabb embere volt. Övé volt a kiskereskedés, a vendéglő, a fagylaltpult és a patika. Csak Wolcotték voltak nála régebben a városban. Ők is harmadik generációs texasiak voltak, és büszkék voltak rá. Elsa szeretett nagypapja, Walter, a halála napjáig Texas Rangernek, texasi vadőrnek nevezte magát.

– Hé, Miss Wolcott! – mondta a boltos, és piroszposzgás arcából arrébb tolta azt a néhány megmaradt hajszálat. – Milyen szép napnak nézünk elébe. A könyvtárba indult?

– Így van – válaszolta. – Hova máshová?

– Érkezett egy kis vörös selyem. Szóljon a hűgának! Finom ruha lenne belőle.

Elsa megállt.

Vörös selyem.

Soha nem viselt sem vöröset, sem selymet.

– Mutassa meg! Kérem!

– Ó, természetesen! Meglepheti őket vele.

Mr. Hurst betessékelte a boltba. Bármerre nézett Elsa, színeket látott: borsóval és eperrel teli dobozokat, levendulaszappan-halmokat, mindegyik selyempapírba csomagolva, lisztes és cukros zacskókat, savanyúsággal teli üvegeket.

A boltos elvezette a porcelán- és evőeszközkészletek, összehajtogatott, színes terítők és kötények mellett egy köteg kelméhez. Gyorsan végigfutott a kupacon, és előhúzott egy összehajtogatott rubinvörös selyemdarabot.

Elsa levette a bőrkesztyűjét, félretette, és a selyemért nyúlt. Soha nem tapintott még semmit, ami ilyen puha lett volna.

– A húga, Charlotte színvilága...

– Magamnak viszem – közölte Elsa.

Talán kissé gorombán hangsúlyozta, hogy *magamnak?* Igen. Bizonyára. Mr. Hurst ugyanis furcsán nézett rá.

A férfi barna papírba csomagolta a szövetet, zsineggel rögzítette, és átnyújtotta a lánynak.

Elsa éppen távozni készült, amikor meglátott egy csillogó ezüst fejpántot. Pontosan ilyesmit viselhetett Olenska grófnő *Az ártatlanság korában*.

A barna papírba csomagolt vörös selymet Elsa könyvtárból hazafelé tartva egész úton a lapos mellkasához szorította.

Kinyitotta a díszes, fekete görgethető kaput, és belépett az édesanyja világába, a frissen nyírt, rendezett, jázmin- és rózsailatú kertbe. Sövényes út végén állt a Wolcott-ház, amit közvetlenül a polgárháború után építtetett a nagyapja a szeretett nőnek.

Elsának még mindig, minden egyes nap hiányzott a nagyapja. Viharos természetű ember volt, hajlamos az ivásra és a vitatkozásra, de amit szeretett, azt önfeledten szerette. Évekig gyászolta a felesége elvesztését. Elsa mellett ő volt az egyetlen Wolcott, aki szeretett olvasni, és gyakran állt Elsa mellé a családi nézeteltérésekben. *Ne aggódj amiatt, hogy egyszer meghalsz, Elsa! Inkább amiatt aggódj, ha nem élsz igazán. Légy bátor!*

A halála óta senki nem mondott neki ilyesmit, és állandóan érezte a hiányát. Elsa legszebb emlékei a nagyapja történetei voltak a törvények nélküli korai évekről, hogyan mentek akkoriban a dolgok Texasban, Laredóban, Dallasban, Austinban és kint a Nagy-síkságon.

A nagyapja biztosan azt mondta volna neki, hogy vegye meg a vörös selymet.

Mama felnézett a rózsái közül, és hátrabillentette az új napellenzőjét.

– Elsa. Hol voltál?

– Könyvtárban.

– Hagynod kellett volna, hogy papa elvigyen autóval. A séta túl sok neked.

– Jól vagyok, mama.

Őszintén. Néha úgy tűnt, jobban szeretnék, ha beteg lenne.

Elsa még erősebben magához szorította a csomagot, amiben a selyem volt.

– Menj, feküdj le! Meleg lesz. Kérd meg Mariát, hogy készítsen neked limonádét.

Mama tovább vágta a virágokat, és a szótt kosarába dobta őket.

Elsa a bejárati ajtóhoz sétált, és belépett a ház árnyékos belsejébe. A melegen ígérkező napokon minden árnyékoló le volt engedve. Texasnak ebben a részében ez sok elsötétített szobát jelentett. Becsukta maga mögött az ajtót, és hallotta, hogy Maria a konyhában spanyolul énekel magában.

Elsa átosont a házon, és felment a lépcsőn a hálószobájába. Ott kibontotta a barna papírt, és letekintett az élénk, rubinvörös selyemre. Nem tudta megállni, hogy ne érintse meg. A lágytság valahogy megnyugtatta, emlékeztette a szalagra, amit még kisgyermekként fogott, amikor szopta a hüvelykujját.

Meg tudná tenni, vajon meg tudná tenni azt a vad dolgot, ami hirtelen eszébe jutott?

Légy bátor!

Elsa megfogott egy maréknyit a derékig érő hajából, és levágta az állánál. Kicsit örültnek érezte magát, de addig vágta, amíg hosszú, fehérresszőke hajszálai már a lábánál szétszórva heverték.

A kopogás az ajtón annyira megrémítette, hogy elejtette az ollót, ami az öltözőasztalhoz csapódott.

Kinyílt az ajtó. Az anyja belépett a szobába, meglátta Elsa összevissza vágott haját, és megtorpant.

– Mit tettél?

– Szerettem volna...

– Nem hagyhatod el a házat, amíg ki nem nő! Mit mondanának az emberek?

– A fiatal nők bubifrizurát vágatnak, anyám.

– Nem a rendes fiatal nők, Elsinore. Hozok neked egy kalapot.

– Én csak csinos akartam lenni – mondta Elsa.

A szánalom az anyja szemében több volt, mint amit Elsa el tudott viselni.

2. FEJEZET

Elsa napokig rejtőzködött a szobájában, mondván, hogy rosszul érzi magát. Valójában nem tudott szembenézni az apjával ilyen összevissza nyírt hajjal, és a nevetséges vággyal sem, amit ez felfedett. Először megpróbált olvasni. A könyvek mindig is vigaszt nyújtottak neki. A regények teret adtak, hogy merész, bátor és szép legyen, még ha csak a saját képzeletében is.

Ám a vörös selyem mintha suttogott volna hozzá, felhívta magára a figyelmét, míg végül elpakolta a könyveit, és újságpapírból elkezdett ruhamintát készíteni. Miután ezt megtette, butaságnak tűnt, hogy ne folytassa, ezért kivágta az anyagot, és varrni kezdett, csak azért, hogy szórakoztassa magát.

Varrás közben figyelemre méltó érzés kezdte átjárni: a *remény*.

Végül egy szombat este maga elé tartotta a kész ruhát, ami a nagyvárosi divat megtestesítője volt: a felsőrésze V nyakú míder, aztán ejtett derék, és alul rojtos szegély. Teljes mértékben merészen modern volt, egy olyan nő ruhája, aki egész éjjel táncol, és nem törődik a világgal. Flapperek, így hívják őket. Fialat nők, akik büszkén mutogatják függetlenségüket, likórt isznak, cigarettáznak, és olyan ruhában táncolják a charlestont, amiből elővillan a lábuk.

Legalább fel kell próbálnia, még akkor is, ha soha nem fogja viselni a négy falon kívül.

Megfürdött, leborotválta a lábát, és selyemharisnyát húzott fel a csupasz lábára. Nedves haját hajcsavarókkal fürtekbe tűzte, és imádkozott, hogy legalább *egy kicsi* hullámot keltsenek. Amíg száradt, besurrant az anyja szobájába, és kölcsönvett néhány kozmetikumot az öltözőasztalról. A földszintről felhallatszott, hogy a Victrola lemezjátszóról szól a zene.

Megfésülte hullámos haját, és homlokára illesztette a csillogó ezüst fejpántot. Belebújta a ruhába, és az olyan légiesen a helyére úszott, mint egy felhő. A rojtos szegély kiemelte hosszú lábait.

A tükör előtt kék szemét fekete szemceruzával húzta ki, és az ecsettel halvány rózsaszín púdercsíkot húzott végig éles arccsontján. A vörös rúzs teltebbnek mutatta ajkait, ahogy a női magazinok mindig is ígérték.

Belenézett a tükörbe, és ezt gondolta: *Ó, istenem! Szinte csinos vagyok.*

– Meg tudod csinálni – mondta hangosan. *Légy bátor.*

Ahogy kiment a szobából és lement a lépcsőn, meglepő magabiztosságot érzett. Egész életében azt mondták neki, hogy nem vonzó.

Most azonban...

Az anyja volt az első, aki felnézett. Elég határozottan meglegyintette Papát ahhoz, hogy az felpillantson a papírkötésű Farm Journalból.

Arcán összefutottak a ráncok.

– Én... én készítettem – mondta Elsa, és idegesen összekulcsolta a kezét.

Papa összecsukta a farmer folyóiratot.

– A haja! Jóságos isten! És ez a szajha ruha! Térj vissza a szobádba, és ne szégyenítsd magad tovább!

Elsa az anyjához fordult segítségért:

– Ez a legújabb divat.

– Nem istenfélő nőknek, Elsinore. A *térded* kilátszik. Ez nem New York City.

– Távozz! – mondta Papa. – *Most.*

Elsa már majdnem engedelmeskedett. Aztán elgondolkodott azon, hogy mit jelent mindig engedni, és megtorpant. Walt nagypapa azt mondaná neki, hogy menjen.

Összeszedte magát.

– Ma este elmegyek a Speakeasybe zenét hallgatni.

– Nem fogsz. – Papa felállt. – Komolyan gondolom.

Elsa az ajtóhoz szaladt, attól tartva, hogy ha lassít, végleg megáll. Kimentekült a házból, és továbbfutott, figyelmen kívül hagyta a hangokat, amik őt szólították. Nem állt meg, amíg ziháló légzése arra nem kényszerítette.

A városban a Speakeasyt egy régi lovasállomás – amit most az autók korában ledeszkáztak – és egy pékség közé dugták be. A 18. alkotmánymódosítás elfogadása és a szesztilalom kezdete óta eltelt egy évben Elsa látta, ahogy

nők és férfiak egyaránt eltűnnek a Speakeasy faajtaja mögött. Édesanyja véleményével ellentétben sok fiatal nő úgy volt öltözve, mint ő.

Lesétált a falépcsőn a zárt ajtóhoz, és kopogott. Egy léc, amit addig nem vett észre, kinyílt. Kancsal szempár jelent meg. Ragtime-zongoradallam és szivarfüstfelhő suhant át a nyíláson.

– Jelszó.

– Jelszó?

A férfi nyersen felnevetett.

– Wolcott kisasszony! Eltévedt?

– Nem, Frank. Arra vágyom, hogy zenét hallgassak – válaszolta. Büszke volt magára, hogy ilyen nyugodt maradt a hangja.

– Az apja elevenen megnyúzna, ha beengedném ide. Menjen haza! Egy olyan lánynak, mint maga, nem lenne szabad ilyen öltözetben járni az utcákat. Csak baj származik belőle.

A fatáblát visszazárták. Még hallotta a foxtrottot a zárt ajtó mögül: *Ain't we got fun*. Szivarfüstfuvallet maradt hátra.

Elsa egy pillanatig zavartan állt ott. Még be sem mehetett? Miért nem? A szesztilalommal valóban illegálissá vált az alkoholfogyasztás, de a városban mindenki legurított néhány pohárával az ehhez hasonló helyeken, és a rendőrök ilyenkor félrenéztek.

Céltalanul sétált tovább az utcán a megyei bíróság épületének az irányába.

Ekkor látta meg, hogy egy férfi halad felé.

Magas volt, és vékony, sűrű fekete hajjal, amit részben megszelídített a csillogó pomádé. Keskeny csípőjéhez simuló poros fekete nadrágban volt. Nyakig begombolt fehér inget viselt a bézs pulóver alatt, amely alól csak kockás nyakkendőjének a csomója látszott ki. Bőr simléderes sapka lógott meredek szögben a fején.

Ahogy felé sétált, látta, milyen fiatal, valószínűleg nem több tizenennyolc évesnél. Bőre napsütötte, szeme barna, és Elsa romantikus olvasmányai alapján ágyba csalogató a tekintete.

– Üdvözlöm, hölgyem! – Megállt és elmosolyodott, levette a sapkáját.

– Ho-hozzám beszél?

– Nem látok itt senkit rajtunk kívül. Raffaello Martinelli vagyok. Dalhartban él?

Olasz. Jóságos isten! Az apja azt sem engedné, hogy ránézzen erre a kölyökre, nemhogy beszéljen vele.

– Igen.

– Én nem. Lonesome Tree nyüzsgő metropoliszából jöttem. Fent van, az oklahomai határ felé. Ha véletlen pislog egyet, már észre sem veszi. Magát hogy hívják?

– Elsa Wolcott. – mondta.

– Mint a Traktorellátó? Hé, ismerem az apját. – Elmosolyodott. – Mit keres itt az utcán magányosan, abban a csinos ruhában, Elsa Wolcott?

Legyél Fanny Hill! Légy merész! Lehet, hogy ez az egyetlen esély adódik. Amikor hazaér, Papa valószínűleg be fogja zárni.

– Én... magányos vagyok, azt hiszem.

Raffaello sötét szeme tágra nyílt. Ádámcsutkája egy gyors nyeléssel fel- és le csúszott.

Egy örökkévalóság telt el, amíg a lány kívárta, hogy megszólaljon.

– Én is magányos vagyok.

A lány kezéért nyúlt.

Elsa majdnem elhúzódott, annyira megdöbönt. Mikor érintették meg utoljára?

Mozdulj meg!

Bolondnak fogja gondolni, amiért itt áll és csak bámul rá, mint egy megszeppent iskolás lány.

– Sajnálom – mondta végül, és olyan rekedtnek tűnt a saját hangja, amilyet még soha nem hallott.

Ez csak egy érintés, Elsa. Ne légy bolond!

Raffaello annyira jóképű volt, hogy Elsát elfogta egy kis rosszullet. Olyan lenne, mint azok a fiúk, akik ugratták és zaklatták az iskolában, és Deszka Elsának hívták a háta mögött? Holdfény és árnyék formálta a fiú arcát. Magas arccsont, széles, lapos homlok, éles, egyenes orr és olyan telt ajkak, hogy Elsa nem tudott nem gondolni az olvasott bűnös regényekre.

– Jöjjön velem, Els!

Átnevezte, csak úgy, más nővé változtatta. Érezte, hogy borzongás fut át rajta a meghittség hallatán.

Keresztülvezette Elsát az árnyékos, üres sikátoron, majd át a sötét utcán. *Toot, toot, tootsie goodbye* szállt ki a hang a Speakeasy nyitott ablakaiból.

Végigvezette az új vasúti raktár mellett, majd ki a városból, egyenesen egy szép, új Ford T-modell teherautóhoz.

– Szép autó – mondta a lány.

– Jó volt idén a búzatermés. Szereti az éjszakai kocsikázást?

– Persze.

Elsa bemászott az utasülésbe, és a fiú beindította a motort. A vezetőfülke rezgett, ahogy észak felé haladtak.

Kevesebb mint egy mérföld múlva, amikor Dalhartot már csak a viszapillantó tükörben látták, nem volt semmi látnivaló. Nem voltakombok, völgyek, fák, folyók, csak a csillagos ég, ami akkorának tűnt, mintha elnyelte volna a világot.

Raffaello végighajtott a rázós, göröngyös úton, és befordult a régi Steward-tanyához, ami a legutóbbi aszály óta elhagyatottan állt.

Megállt az üres pajta előtt, leállította a motort, majd egy pillanatig ült ott, és előrebámult. A köztük lévő csendet csak a légzésük és a leálló motor kattogása törte meg.

Lekapcsolta a fényszórókat, kinyitotta az ajtót, majd odament, hogy kinyissa a lányét.

Elsa ránézett, figyelte, ahogy kinyújtja a kezét, és megfogja újra az övét, majd kisegíti a teherautóból.

A fiú hátraléphetett volna, de nem tette, így érződött a whiskey illata a leheletén, és a levenduláé, amit az anyja a vasaláshoz vagy ingmosáshoz használhatott.

Rámosolygott a lányra, ő pedig reménykedve mosolygott vissza.

Raffaello leterített egypár takarót a teherautó faplatójára, és bemásztak.

Egymás mellett feküdtek, és bámulták a hatalmas, csillagokkal telefröcskölt éjszakai égboltot.

– Hány éves? – kérdezte Elsa.

– Tizennyolc vagyok, de anyám úgy bánik velem, mintha gyerek lennék. Ki kellett osonnom, hogy itt lehessen ma este. Túl sokat aggódik amiatt, hogy mit gondolnak az emberek. Maga szerencsés.

– Én szerencsés?

– Éjszaka egyedül is sétálhat, ebben a ruhában, gardedám nélkül.

– Apám nem túl boldog emiatt, azt elárulhatom.

– De megcsinálta. Kiszabadult. Gondolta már valaha, hogy az életnek valami nagyobb dolognak kell lennie, mint amit itt látunk, Els?

– Igen – ismerte be.

– Úgy értem... Vannak helyek, ahol a korunkbeliek vödörszámra isszák a gint, és ragtime zenére táncolnak. A nők nyilvánosan dohányoznak. – A fiú felsóhajtott. – Mi pedig itt vagyunk.

– Levágtam a hajam – mondta a lány. – Mintha legalábbis embert öltem volna, úgy reagált apám.

– Az öregek már csak öregek. Az én szüleim Szicíliából jöttek ide néhány dollárral a zsebükben. Állandóan ezt a történetet mesélik nekem, és mindig megmutatják a szerencse egycentesüket. Mintha *szerecsse* lenne, hogy valaki itt köt ki.

– Maga férfi, Raffaello. Bármit megtehet, bárhová elmehet.

– Hívjon Rafe-nek. Anyám azt mondja, hogy ez amerikaibbnak hangzik, de ha annyira törődtek volna azzal, hogy amerikaiak legyenek, akkor George-nak kellett volna nevezniük. Vagy Lincolnnak. – Felsóhajtott. – Az biztos, hogy jó egyszer hangosan kimondani ezeket a dolgokat. Maga jó hallgatóság, Els.

– Köszönöm... Rafe.

A fiú az oldalára gurult. Elsa érezte a tekintetét az arcán, és megpróbált egyenletesen lélegezni.

– Megcsókolhatom, Elsa?

Alig tudott bólintani.

A fiú odahajolt, és megcsókolta az arcát. Az ajka lágyan ért a lány bőréhez, aki azonnal azt érezte, hogy életre kel.

Raffaello megcsókolta a nyakát, és ez arra készítette Elsát, hogy ő is megérintse a fiút, de nem merte. Rendes nők szinte biztosan nem tesznek ilyesmit.

– Tehetek többet is ennél, Elsa?

– Úgy érte...

– Szerethetem?

Elsa álmodozott egy ilyen pillanatról, imádkozott érte, szinte megalkotta az olvasott könyvek részleteiből, de most itt volt. Valódi volt. Egy férfi azt kérte, hogy szerethesse.

– Igen – suttogta.

– Biztos benne?

Bólintott.

Rafe visszahúzódott, kotorászott az övével, kioldotta, kicsatolta és eldobta. A csat a teherautó oldalához csapódott, amikor lehúzta a nadrágját.

Felemelte Elsa vörös selyemruháját, és az úgy csúszott fel a testén, mint a vízcseppek, csiklandozta, felizgatta. Láta meztelen lábát a holdfényben, amikor a férfi lehúzta a bugyiját. A meleg éjszakai levegő megérintette, megborzongott.

Összeszorította a lábait, amíg a fiú szét nem oldotta őket, és fel nem mászott rá.

Édes istenem!

Elsa lehunyta a szemét, és a fiú beléhatolt. Annyira fáj, hogy felkiáltott.

Összeszorította a száját, hogy csendben maradjon.

A férfi nyögött, megborzongott, és elernyedte Elsa testén. Nehéz lélegzetét a nyaka hajlatában érezte a lány.

Rafe legurult róla, de közel maradt.

– A mindenségít – mondta.

Úgy hangzott, mintha mosoly lenne a hangjában, de hogyan lehet ez? Biztosan valami rosszat tett. Ez nem lehetett... az.

– Te igazán különleges vagy, Elsa – tette hozzá.

– Ez... jó volt? – merte végül megkérdezni.

– *Csodálatos* volt – válaszolta Rafe.

Elsa az oldalára akart gurulni, és tanulmányozni a fiú arcát. Megcsókolni. Hiszen ezeket a csillagokat milliószor látta már. A fiú viszont új volt, és akarta őt. Ennek hatására megdöbbenő felfordulás állt be Elsa világában. Egy lehetőség, amit soha nem képzelt igazán. *Szerethetem?* – ezt kérdezte tőle. Talán együtt aludnának el, és...

– Nos, azt hiszem, a legjobb, ha hazaviszlek, Els. Apám jól elver, ha nem ülök időben a traktoron. Mint mondtam, ma este csak ellógtam, hogy egy kis jazzt hallgassak. Holnap újabb százhusz holdat szántunk fel, hogy búzáat vessünk.

– Ó – sóhajtott Elsa. – Persze. Természetesen.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Elsa becsukta a teherautó ajtaját, és a nyitott ablakon keresztül Rafe-re bámult, aki mosolygott, lassan felemelte a kezét, majd elhajtott.

Miféle búcsú volt ez? Szeretné vajon újra látni?

Elég ránézni. Természetesen nem.

Emellett Lonesome Treeben él. Ez harmincnyolcföldnyire van. És ha még találkozhatna is vele Dalhartban, nem számítána.

Olasz. Katolikus. Fiatal. Semmi sem elfogadható vele kapcsolatban.

Hazament, kinyitotta a kaput, és belépett az anyja illatos világába. Mostantól kezdve a virágzó éjszakai jázmin mindig a fiúra fogja emlékeztetni Elsát...

Kinyitotta a bejárati ajtót, és belépett az árnyékos szalonba.

Ahogy becsukta az ajtót, nyikorgó hangot hallott, és megállt. A hold fénye átszivárgott az ablakon. Meglátta az apját, aki a Victrola lemezejátszó mellett állt.

– Ki vagy te? – kérdezte, és a lány felé indult.

Elsa gyöngyös, ezüst fejpántja lecsúszott, visszatolta a fejére.

– A-a lányod.

– Átkozottul igaz. Apám azért harcolt, hogy Texas az Egyesült Államok része legyen. Tagja volt a Texas Rangersnek, és Laredóban harcolt, ahol rálöttek, és majdnem meghalt. A vérünk itt van ebben a földben.

– Igen-igen. Tudom, de...

Elsa csak akkor látta az apja kezét felemelkedni, amikor már túl közel volt, és nem tudott kitérni az ütés elől. Olyan erősen vágta állkapcsom, hogy elvesztette az egyensúlyát, és a földre esett.

Visszakúszott a sarokba, hogy elmeneküljön.

– Papa.

– Szégyent hozol ránk. Tűnj el a szemem elől!

Elsa feltápászkodott, felszaladt a lépcsőn, és becsapta a hálószoba ajtaját.

Remegő kézzel meggyújtotta a lámpát az ágya mellett, és levetkőzött.

Volt egy piros jel a melle fölött (ezt Rafe tette volna?). A zúzódástól már elszíneződött az állkapcsa, és a haja rendetlen volt a szeretkezéstől, ha ezt egyáltalán annak lehetett nevezni.

Ennek ellenére újra megtenné, ha lehetne.

Hagyná, hogy az apja megüsse, kiabáljon vele, rágalmazza, vagy kitagadja őt.